

Daug tautų ateis ir sakys: „Ateikite, ir kopkime į VIEŠPATIES kalną, į Jokūbo Dievo Namus, kad jis parodytų mums savo kelius, kad eitume jo takais“. Iš Siono ateis mokymas ir VIEŠPATIES žodis iš Jeruzalės.

Izaijo 2, 3

Kas yra mokslas mums, žmonėms? Kas mes būtume, jeigu neturėtume išsilavinimo, nemokėtume skaityti, rašyti? Kaip jaustumės, jeigu dingtų galimybės išleisti į mokslus savo vaikus? Manau, daugeliui tai būtų didžiulė katastrofa. Tiesą sakant, mes mokomės ir norime, kad mūsų vaikai būtų išmokyti dažniausiai dėl to, kad gautų geresnį darbą. Pirmieji pasaulyje įsteigti universitetai buvo daugiau asmenybės ugdomojo pobūdžio, o šiais laikais, tai ypač matyti mūsų šalyje, jie yra profesinio rengimo institucijos. Tačiau mokytis reikia ne dėl darbo, o dėl gyvenimo, kad suprastume apie žmones ir save, kad pažintume Dievą.

Izaijas regi, kad paskutinėmis dienomis žmogaus protas ims ir nusilenks Dievo išminčiai. Žmonės iš visų tautų plūs Dievo namų kalno link, kad pažintų Dievo kelius, kad pamiršę savo senus įpročius naujai pradėtų mokytis eiti jo takais. Kodėl šio nuostabaus mokslo ieškoma ant Dievo namų kalno? Suprantame, kad nuo kalno viskas matosi geriau negu lygumoje. Šėtonas Jėzų užvedė ant kalno norėdamas jį sugundyti ir rodė jam pasaulio karalystes (Mt 4, 8). Apaštalui Jonui regėjime buvo parodytas Dievo miestas taip pat jį užnešus ant aukšto kalno (Apr 21, 10). Nuo kalno gerai matyti, ir nesuprantami dalykai tampa suprantami, kai juos regi iš atstumo. Apskritai, toks ir yra mokslo tikslas – išmokyti pamatyti, objektyviai vertinti tai, ką matai, ir priimti gerus sprendimus. Jeigu daugelis žmonių dabar matytų, kad jų gyvenimas baigsis Apreiškimo knygoje aprašomame ugnies ežere – argi jie taip lengvabūdiškai gyventų nepaisydami Dievo suteiktos malonės?

Tiesą sakant, Izaijo pranašystė iš dalies jau yra išpildyta, bet neišsipildžiusi iki galo. Dievo regėjimas Izaijui buvo į ateitį, ir Izaijui, ir jo kartai Kristus buvo ateitis, Kristus jiems buvo tikėjimas ir viltis. Mes šiandien esame daug geresnėje padėtyje. Kristus mums yra ir praeitis, ir dabartis, ir ateitis. Mūsų tikėjimas šiais laikais yra juk pagrįstas istoriniais faktais, turime asmeninį patyrimą su Kristumi, o tokio neturinčiam nesunku yra sutikti žmogų su tokiu patyrimu, bet taip pat mes turime tikėti ir dar neišpildytais Dievo pažadais. Jeigu mėgintume spėti, koks tas mokymas, kurio nuo Viešpaties kalno taip trokšta tautų žmonės, turbūt nesuklystume, kad tai mokymas vaikščioti su Dievu, kaip rašoma, kad jis parodytų mums savo kelius, kad eitume jo takais. Būtent Jėzus Kalno pamoksle tai ir pateikė. Jis viską susumavus turi tris aiškius labai tiksliai apibrėžtus krikščioniško gyvenimo kriterijus arba išmintį, prieš kurią kaip matome, galų gale nusilenkia žmogaus protas.

Pirmasis principas yra imituoti Tėvą. O aš jums sakau: mylėkite savo priešus ir melskitės už savo persekiotojus, kad būtumėte savo dangiškojo Tėvo vaikai. <...> Taigi būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškas Tėvas yra tobulas (Mt 5, 44 –45,48). Vaikai savo elgesiu turi atspindėti savo šeimą.

Antrasis principas yra šlovinti Tėvą. Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir šlovintų jūsų Tėvą danguje (Mt 5, 16). Kada vaikai didžiuojasi savo

VIEŠPATIES mokymas – išmintis, prieš kurią nusilenkia mūsų protas

Parašė Artūras Rulinskas

Antradienis, 20 Gegužė 2008 12:58

tėvu ir nori, kad ir kiti žmonės matytų, koks nuostabus yra jis, jie ir viešumoje elgiasi taip, kad jų tėvas būtų pagerbtas dėl jų elgesio. Panašiai ir Jėzus sako, kad krikščionys viešai turi elgtis taip, kad jų elgesys danguje esančiam Dievui teiktų šlovę. Jie turi rūpintis elgtis taip, kaip yra išmokyti savo lūpomis kalbėti maldoje Tėve mūsų <...> teesie šventas tavo vardas (Mt 6, 9).

Trečiasis principas yra patikti Tėvui. Mato 6, 1–18 Jėzus kalba apie tai, kad mąstydami mes nesiblaškydami turime siekti patikti Dievui savo tikėjimu, ir jis mus pateikia štai tokį principą: Venkite daryti savo teisumo darbus žmonių akyse, kad būtumėte jų matomi, antraip negausite užmokesčio iš savo Tėvo danguje (Mt 6, 1).

Ar mes turime vilties išmokti gyventi, kaip dera Dievo šeimos vaikams? Ar turime vilties, kad vieną dieną šis pasaulis taps toks, apie kokį rašo Šventasis Raštas? Jeigu vienaip ar kitaip žmogaus protas nusilenks Dievo išminčiai, tai kodėl mums šios nuostabios vilties nepagrįsti jau dabar siekiant pažinti Viešpaties kelių ir einant jo takais?